

I. díj
Finta Klára-Enikő
KIADÓ

Csak azért az egyetlen napért. Amíg eljössz hozzám, kiadom a lakást.

Földszint, 5. lakrész

Ma azt játszottuk, hogy T. feleségül vesz. A mászóka alatt cseréltünk fűből fonott gyűrűt, és a lépcsőkhöz lopóztunk. Oda, ahol a konyhásnéni cigizik néha, és kiszivárog az óvodai levesszag. Egymásnak háttal megígértük, hogy mi mindig, hogy mi soha. Aztán T. hirtelen elszaladt. A meggyfához, amire nem szabad felmászni. És én megbántam, hogy reggel neki adtam a fél kakaócsigám. Megrázta a fát. Hullt a meggy. Pirosan, levesen hasadt szét a földön. Szétmázolódott a hús, kigurult belőle a mag. Elgurult. Egészen a cipőm orráig. Néztem a meggyfoltos földet, néztem T.-t a meggyhullásban. Ahogy egyre távolodik, eltűnik a csúszda mögött. És én ott maradok a lépcsők alatt.

És már nem vagyok feleség. Senkié sem.

I. emelet, 11. lakrész

Pislogáskor a zárt szemhéjak mögött vagy.
Igekötőkkel hozzád kötöm a szeretleket:
azóta féltelek mindenkitől, hogy *elszerettelek*;
mintha csak érted születtem volna, neked: azóta minden nap igyekszem *megszeretni* téged;
és *össze- és visszaszeretek*, ha széthullsz, ha keresni kell, ha néha mást is szépnek találsz;
mert én *át- és keresztülszerettelek* minden gyengeségen.
Én minden este ott hagyom nálad magamat.
Pislogáskor a zárt szemhéjaim előtt vagy.

I. emelet, 14. lakrész

Amikor hazakísérsz, az árnyékok csak mögöttünk nőnek nagyra.

I. emelet, 17. lakrész

Ma is nehezen alszom el.

Itt vagy, amíg reggel lesz és kevésbé sötét. A hajamba szuszogsz. Ez is egy olyan beszélgetés, a párnák fölött. Amikor elhiszem, hogy a fel-feltörő végtelen elhallgatható. Amikor végleteink között köztestet keresünk. És csak a lábfejeink mutatják testünk körvonalát. Mintha csak az összekucorodásban találkoznánk. Tested melegétől halványodik lábujjaimon a hideg-lilaság. Egymás mellett vagyunk. Mozdulsz még egyszer. Átfordulsz magadon. Nem merem megkérdezni, hogy szeretsze. De enyém vagy minden este, amíg elalszom melletted.

II. emelet, 21. lakrész

Az alakváltozataid számoltam egyszer. Te voltál a telefonáló idegen, a széken hagyott sál. A villamoson a jegylyukasztó. A moziban az üresen hagyott első sor. A csésze alján maradt zacc. A koránkelés, és a függönyelhúzás. Aki sokáig vár a buszmegállóban és csak szombatonként hívja fel a szüleit. Aki csak lassan tanult meg szeretni, és ma lesz huszonegy.

Az alakváltozataim számoltad egyszer. Én voltam a hang a vonal másik végén, aki sál helyett, karjait fonja nyakadra. A jegyet kilyukasztja és valaki másnak az ülésen hagyja, mikor leszáll. A moziban leül az első sorba. Aki a kávéfahéjasan, a zaccért issza, és aki csak függönylebbenésre ébred. Akit átszeretnek a reggelbe, a másnapba, és utánad néz az ablakon, ha azt hiszi, hogy nem jössz vissza. Aki már nem beszél a szüleivel, de érted újra megtanult szeretni.

És ma éppen egyidős veled.

II. emelet, 26. lakrész

(a zárt ajtón átszűrődve)

Neked az is voltam, aki magamnak sem lehetnék.

Neked az is lehetnék, aki magamnak sem voltam.

III. emelet, 31. lakrész

Azt mondták, sose legyek szerelmes.

A nagyanyám úgy élte le, félig az életét: egész testtel, két szívféltekével, de fél karral ölelték át a narancssárga szőrtakarón. Ő addig látta kiterjeszhetőnek a világot, ameddig nő lehetett. Mindig a várára gondolt, és néha égve hagyta a villanyt, a kulcsot a zárban, hátha aznap valaki hazaérkezik, és fáradt lesz a teste. A fejét mellére, kezét a gerincére teszi, úgy hallgatják a szuszogást, az arcaik közti csendesü-

lést. És megígérik egymásnak, hogy másnap kifizetik a közköltséget és sétálni viszik a kutyát. De már húsz éve nincsen kutyánk.

Nagyanyám húsz éve félt engem a szerelemtől. Fél, hogy csak félig szerethetnek majd engem is. Félig lehetek majd szép. Még akkor is, ha a kék ruhát veszem föl, ami eltakarja a gerincferdülést. Félig lehetek igazi, félig lehetek isteni.

Ő nem tudja, pedig ez majdnem olyan lesz, mint félistennek lenni.

III. emelet, 32. lakrész

Olyan rád gondolni, mintha szivárogná a gáz a konyhában, vagy nyitva maradt volna az ajtó. Amikor nem lehet hazamenni. Nem lehet visszamenni és leellenőrizni. És csak nő a nyugtalanság. Jobban kellett volna figyelnem rád. Ahogy a vasalóra, vízfolyásra, hogy zárva legyen az ablak, ha november van és köd.

Nem lett volna szabad otthon felejtennem téged.

III. emelet, 39. lakrész

Világtalan a közös tér. Levetjük a kabátot és lehúzzuk a cipőinket. Most vagy először nálunk. Anya nincs itthon, csak a hűtőn hagyott cetlit, hogy hatig a városban marad. Nem zárjuk be az ajtót. Még az előszobában megcsókolod a nyakam. És tudom, hogy ez is olyan, amit sokszor teszel. Mintha bárki lehetnék. Bárki más. De viszonzlak. Ajkaimmal, a füled alatt. Azzal a sok-közül-egy-vagyok érintéssel. Ami nem az enyém. Mégis nagyon megszeretnek téged a fogam recéi. Megszeretnek, hogy ne maradjanak egyedül. Megosztjuk a magányt. Nekem a levegő sem, te sem kellesz egészen, mégis belelegezlek, és tudómben tartalak. Amíg a léghólyagocskákból a vérbe oltódsz. Addig az előszobában maradunk. Hatig. Vagy amíg összeszűkül a köztes tér. Nem mozdulunk. Csak az ajkak, fogak érintenek helyettünk. És holnap bárki mással újra lélegezni tanulok. Neked csak ez az előszoba jut. A levetett kabát, és egy csók a nyakon. És hat után elfelejtetek. Hat után elfelejtjük egymást. Egymásra zárul szemünk.

És kint besötétedik úgylis, ha nem beszélünk.

Költözés

Mielőtt autóra pakoltad volna a dobozokat, visszacsókoltál volna, ha megcsókollak?

IV. emelet, 41. lakrész

Csak ezért az egyetlen napért születünk. Hogy egymás lélegzetébe vágva, egymás szavába marva, végre érezzük egymást. Érezzük, hogyan voltunk egymásnak. Hogy mennyire mindegy volt, csak ne legyünk egyedül. A pillantásnak kósúlya van: a tekintetem tekintetedbe csobban. És köröket vet. Ilyenkor nem tudod, hátra vagy magadba kell-e fordulnod. Hogy amíg végigmész a folyosón és lerohansz a lépcsőn, elfelejts.

De mikor végül az utcára érsz, érzed: ajtó helyett engem zártál magadra.

Így alusznak ki a fények.

IV. emelet, 44. lakrész

Nekem a hiányt se hagyj. Egészen vidd magaddal a közöst.

Csak az *utánad* maradjon nyitva. Vagy erősen csapd be azt is magad után.

IV. emelet, 47. lakrész

Csak azt tudom, hogy vigyáznom kell szavaidra.

Minden éjjel, amíg mellettem fekszel. Álomban is ébren leszek. Megtanuljuk egymás szavait. Ahogy ajkaink szótagot formálnak. Megjegyezzük egymás mozdulatát. Fogaim zárolt szemrendjében vigyázlak. Az *ő* kimondatlan marad, az *én* szózár alatt.

Csak ez az ismeret lesz a miénk. A kimondhatatlanra való emlékezés.

Csomag a postaládák alatt, másfél hete érintetlenül

Becsomagolhatsz, visszaküldhetsz, vegyen fel valaki más.

Nálunk mindennapos már a szívmelegszagotás.

IV. emelet, utolsó ajtó, balra

Nekem nem ment az elengedés.

A szomszéd néni Alzheimer-kóros. Néha felébred, és nem ismer rá a művirág melletti, csipkék fölötti keretes családi képekre. Nem ismeri rajtuk karja mozdulatát, ahogy fiára hajol, nem ismeri a J.-beli családi házat. Kerítés. Körtefa. Nem tudja, hogy 1952-ben miért engedett neki mosolygást az élet. Most nem tudja, milyen nyelven szólalhat meg. Milyen nyelven beszélt a nő a képen. Csak a halálfélelem nyelvét ismeri. Hogy egyedül van. Felkel. Egész teste megremeg. Nekiesik a sarok

szekrénynek. A medencecsont körül élesség és fájdalom. A néni beletompul, testével előretapogatózik. Keze görcsösen az ajtókeretet keresi. Eljutni a bejárati ajtóig. Légszomja nő, ziláltan megtántorodik. Kezén liláznak az erek. Lüktető csend lesz. Majd ököllel ütni kezdi az ajtót. A kulcsot két hónapja elvette tőle a lánya. Azóta nem jöhet ki. A néni egész testével dörömböl. A művirág hervadni kezd. Engedjétek! Engedjétek! Fáradásig. A folyosó csak akkor lesz újra csendes, amikor a néni összecsiklik az előszobában. Senki nem kopog nála.

Nekem nem ment az elengedés.

Itt hagytál, és néha én is ajtón dörömbölök.

Mint az Alzheimeres néni, aki nem tudja, hol ébred reggelente.

Lépcsőház

Ilona néni csütörtök reggelente az ajtóban áll, és megszólít, ha meglát a lépcsőházban. Ilona néni szerint szép vagyok, és azt mondogatja, hogy a szememnek boszorkányos titkai vannak. A folyosó villanykörtejében a fény ilyenkor sercenősen rezzen, és az ablak alatt összecukorodik a fikusz. Ilona néni minden csütörtökön a kedvesemről kérdez. Ilyenkor becsukódik minden varázsos a szemhéjam mögé. Élesebben rezeg fölöttünk a villanyfény. Minden csütörtök reggel megnő bennem a csend. Aztán mondok valamit a néninek *mostokról*, *magamokról* és *nélküléről*. Valami olyat, amiben erős a tagadás. Ilona néni szappanszagúan megcirógat. És ilyenkor kiég a folyosón a villanykörte. Minden csütörtök reggel kiég, és elpattan az üveg. Érzem, hogy sajnálna. Hogy nagyon sajnálná. Hogy nekem nincs, hogy nekem nem lehet. Ezért kitalálok egy lehet-szerelmet. Inkább érte, mint magamnak. Pedig csak annyit kellene mondanom a boszorkányos szememmel, hogy *Ilona néni, én nem lehetek szerelmes*. És ezt értené a fikusz és az ablakkeret és a folyosó és a villanykörte. De Ilona néni ugyanolyan szappanszagú és cirógató maradna, aki szerint szép vagyok és titkos fényű a szemem. És ha jövő héten a lépcsőházban megint csütörtök lesz, a villany megint rezegni fog. De akkor sem mondhatom meg a néninek, hogy még mindig egyedül lakom. Majd minden szerelemcsütörtökre kitalálok egy újabb szeretőt. Akit egyszer majd én is elhiszek.

V. emelet, 52. lakrész

(Zárójeled olyan, mint az ölelés.)

V. emelet, 54. lakrész

Anyáék azt mondták, hogy szétszedhetőnek születtem. Ők is csak darabjaimban engedtek el. Azt mondták, ha majd valaki megszeret, úgyis összerak: nélkülöd elemekre bomlanék.

A még meg nem épült emelet

nem a vízcső, ami beremeg,
nem a szerető, aki megszeret.

Tetőtér

Arra gondolok, hogy nyolc év múlva is ugyanígy öntözöm majd a növényeket. És a víz ugyanígy csorog alá. Vízfonalként, az alsó erkélyre. Kifordítom és kiterítem a ruhákat. Kifordítom a lelkem, és melléjük teszem. A csipeszek drótkötélen ülnek. Foguk közt szárad az églededő. Az ablakba tett növények indái tekeregnek, kígyónászban. És megmarják egymást, csuklón és tüdön és szájon. Vad csókmarásban.

Nyolc év múlva sem fogsz szeretni. Te nem hallod a kagylóban a vízcsöpögést, a csövek rezgését, az ablak beremegését, ahogy a szomszéd macskáinak nyelve végigsimít a bundán.

Te nem hallod, milyen a simogatás.

Nyolc év múlva is nélkülem szeretnél élni, és úgy elaludni, mint az égve felejtett villany.

Majd úgy ébredni, hogy reggel mindig sötét van.

Olyan sötét, aminek nevet sem tudnék adni.

Üres lakás, földszint

Elköltöztem. Te nálam felejtetted magad.

Ha elmész, a kulcsot ne hagyd a zárban.